

Sygn. akt II AKz 622/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-sędzia: Wiesław Kosowski

Protokolant:	Damian Krzywda
--------------	----------------

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Konrada Rogowskiego

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko K. S. (S.)

podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 21 czerwca 2019 roku, sygn. akt II Kp 499/19

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2019 roku, sygn. akt II Kp 499/19, Sąd Okręgowy w Częstochowie na skutek wniosku prokuratora, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 263 § 2 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 oraz § 2 k.p.k. przedłużył wobec podejrzanego K. S. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 1 kwietnia 2019 roku, sygn. akt III Kp 239/19 na dalszy okres 3 miesięcy.

Postanowienie to zaskarżył obrońca podejrzanego, który zarzucił mu błędy w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów postępowania, a to art. 251 § 3 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Jednocześnie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i nieuwzględnienie wniosku prokuratora ewentualnie zastosowanie innych, wolnościowych środków zapobiegawczych, bądź uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych zasadnie przyjmując, że wobec podejrzanego K. S. aktualne pozostają zarówno ogólne, jak i szczególne przesłanki stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Analiza aktu sprawy w aspekcie spełnienia ogólnej przesłanki stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nie przynosi odmiennych od sądu I instancji ustaleń oraz wniosków, wskazujących na to, że zgromadzony materiał dowodowy, między innymi przytoczony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez podejrzanego zarzuconych mu czynów. Powyższe oczywiście, nie jest równoznaczne z udowodnieniem tego, że podejrzany jest sprawcą tych przestępstw, gdyż na obecnym etapie postępowania nie jest ani możliwa, ani dopuszczalna dogłębna analiza materiału dowodowego oraz jego ocena. Celem incydentalnego postępowania w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych jest bowiem jedynie rozważenie, czy dowody zawarte w aktach prokuratorskich stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie w dalszym ciągu istnieje potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku prowadzonego śledztwa.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna wskazuje również na istnienie w stosunku do podejrzanego przesłanki szczególnej określonej w art. 258 § 2 k.p.k. W szczególności wskazać trzeba, iż K. S. zarzucono popełnienie między innymi przestępstw z art. 183 § 1 k.k. i art. 165 § 1 pkt 5 k.k. i art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 i 3 k.k. i art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.; art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy czym każde z nich zagrożone jest karą pozbawienia wolności spełniającą kryterium wskazane w art. 258 § 2 k.p.k. Mając więc na uwadze występujące okoliczności przedmiotowo-podmiotowe takie jak charakter i zasięg działań podejmowanych w ramach zorganizowanych struktur przestępczych, okoliczności popełnienia czynów zarzuconych podejrzanemu, stopień ich społecznej szkodliwości oraz fakt, iż z popełnienia przestępstw podejrzany miał sobie uczynić stałe źródło dochodu, uznać trzeba, że w przypadku stwierdzenia jego sprawstwa i winy, wymierzenie surowej kary nie jest hipotetyczne, lecz wbrew twierdzeniom skarżącego w pełni realne. Groźba wymierzenia surowej kary, jak wskazuje się w wielu orzeczeniach, może skłaniać podejrzanych do działań zakłócających prawidłowy tok postępowania w celu uchylecia się od odpowiedzialności karnej. Podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. oraz przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego. Ustawodawca wprowadził szczególny rodzaj domniemania istnienia obawy, że oskarżony (a więc również podejrzany), z uwagi na rzeczywiście surową karę realnie grożącą mu w tej konkretnej sprawie, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2012, sygn. akt V KK 220/12, LEX nr 1228650). Sąd odwoławczy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, iż wskazana wyżej okoliczność z woli ustawodawcy daje podstawę do stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, bez potrzeby wykazywania, aby podejrzany podejmował w przeszłości próby bezprawnego utrudniania toczącego się obecnie procesu karnego.

Wbrew stanowisku obrony, zasadnie sąd I instancji wskazał na istnienie szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania zawartej w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem potrzeba izolacji K. S. jest uzasadniona również obawą matactwa procesowego z jego strony, co ściśle powiązane jest z faktem, iż zarzucono mu również przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., a więc udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Okoliczność ta stoi u podstaw obawy, że przebywając na wolności, podejrzany mógłby podjąć działania zakłócające prawidłowy przebieg śledztwa. Podzielić należy stanowisko wyrażone w orzecznictwie, iż przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, ze względu na istniejące z założenia w takiej grupie powiązania, przepływ informacji, jak również istniejącą pomiędzy jej członkami swego rodzaju solidarność, sprawia, że obawa matactwa rysuje się całkiem realnie, gdyż podejrzany pozostając na wolności miałby nieograniczone możliwości podejmowania kontaktów z innymi osobami, w tym nakłonienia do składania fałszywych zeznań i wyjaśnień oraz uzgodnienia wspólnych wersji wydarzeń, korzystnych zarówno dla nich, jak i dla siebie samego (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 września 2017 r., sygn. akt II AKz 353/17, LEX nr 2521584; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 września 2009 roku, sygn. akt II AKz 592/09, LEX nr 553815). W tych też okolicznościach stwierdzić trzeba, że skarżącemu nie udało się podważyć przyjętej przez sąd I instancji obawy podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań zakłócających prawidłowy tok postępowania, gdyż fakt, że w trakcie dotychczasowego postępowania podejrzany prób takich nie podejmował nie powoduje automatycznego zniweczenia obawy matactwa procesowego na obecnym etapie postępowania. Funkcją środka zapobiegawczego jest bowiem zabezpieczenie prawidłowego toku całego

procesu karnego, a więc nie tylko fazy poszukiwania i zabezpieczania dowodów w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym, ale też kolejnych etapów. Argumentacja skarżącego ma jedynie charakter polemiczny, bowiem okoliczność, że podejrzany złożył już wyjaśnienia w sprawie również nie powoduje zmniejszenia obawy matactwa z jego strony. Faktem jest, że zasadniczo nie ma on możliwości wpływu na wszystkie czynności, które są zaplanowane do wykonania w szczególności związane z dowodami w postaci dokumentów, jednakże nie należy tracić z pola widzenia, że prokurator wskazał na potrzebę przeprowadzenia szeregu czynności, które mają bezpośredni związek z ustaleniem zakresu odpowiedzialności także K. S.. Między innymi wskazać należy na przeprowadzenie kolejnych zatrzymań, uzyskanie dowodów od osobowych źródeł powiązanych z podejrzanym, przeprowadzenie konfrontacji, w związku z tym wymieniony przebywając na wolności miałby możliwość realnego wpływu na przebieg toczącego się postępowania, chociażby w celu umniejszenia swojej odpowiedzialności. Ponadto należy mieć na uwadze, iż jedna z osób, której rola była kluczowa dla działalności grupy, a która obecnie ukrywa się przed organami ścigania, przed zatrzymaniem K. S. przebywała w miejscu jego zamieszkania. Dodatkowo za chybiony należy uznać zarzut obrony dotyczący stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w innej sprawie, bowiem okoliczność ta w żaden sposób nie powoduje zdezaktualizowania się przesłanek na podstawie, których środek ten realizowany jest w niniejszej sprawie, a o których mowa powyżej.

Brak jest podstaw do uznania, aby sąd I instancji naruszył zasadę minimalizacji stosowania środków zapobiegawczych, bowiem logicznie i jasno wypowiedział się w powyższej kwestii powołując okoliczności potwierdzające istnienie podstaw do dalszego stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Uwzględniając poczynione ustalenia, a także biorąc pod uwagę rodzaj i charakter obaw, nasilenie ich zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania na tym etapie śledztwa oraz zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego środka zapobiegawczego względem podejrzanego K. S., uznać należy, iż jedynie tymczasowe aresztowanie w sposób należyty zabezpieczy dalszy etap procesu. Poprzestanie bowiem na zastosowaniu wobec niego wolnościowych środków zapobiegawczych, chociażby kumulatywnie, byłoby niewystarczające dla spełnienia ich funkcji gwarancyjnej i zabezpieczającej. Sąd a quo nie dopuścił się w tej kwestii obrazy przepisów postępowania, wbrew twierdzeniom skarżącego.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala również przyjąć, że sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno-prawnych, przemawiających w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w oparciu o przepis art. 263 § 2 k.p.k. z uwagi na wielowątkowy i wielopodmiotowy charakter śledztwa oraz potrzebę przeprowadzenia szeregu czynności procesowych.

Zaznaczyć należy, iż w sprawie nie zaistniały przesłanki negatywne stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec podejrzanego, o których mowa w art. 259 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, a także stwierdzając, iż sąd meriti poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i w sposób prawidłowy zastosował przepisy prawa, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności,
- akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 23 lipca 2019 roku.